

nenda, et mul neid nähhes rõõm olli. Subba need kaks wannemad voisid voodid mulle töö fallat abiks olla ja se wannem tutruk olli emmale abiks, need noremad kaksid ellajattega faras, ja minna sain nähha, et lapsed Jummal aond on ja et Jummal nende läbbi mo maiapiddamist õnnistas.

Nükd ollen minna waene ilma lavsita, otse fui mahajätud aino üksi siiin ma-ilmas, fest need sured rubbid on tekit mo fuus lapsed minnust õrra wõtnud ja Jummal õnnistamine on minnust lahkunud. Ma pean voodraast verret toitma ja katma, pean tööd tehhes waewa nágameda, ja ei tea mitte fenne párrast. Se emma nütab alati, ja tüsib minno käest ommad lapsed, pes, Jummal parrafo! minno sú läbbi surma kätte said. Me süddame tunnistus kaebab mo pedale Jummal ees, et ma omma laste mõrisufaks sanud; fest ma olin tigge ja pantin wasto need, asiad

prukida, mis läbbi nemmad ollesid voodid fest raske surmast peästetud sada. Selle párrast ei olle mulle páwa eggatõse rahuho. Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo Moissa, Herra ütles mulle kùl kùm-melkorda: Mart lasse omma lastele need ued rubbid panna, fest ei surre ükski in-nimenne, ja nemmad ei sa siis ias mitte neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal visil olli ka Praua mo naesele ütlenud, ning sedda nou andis meile ka meie fog-gudusse Õppetaja ja panni sedda biete meie hingi peale, fui paljo rasket kostmist meile ütskord sepárrast piddi olema, fui meie mitte õigel visil ei katsu emma laste ellamist häida; agga, Jummal parrafo! ma olin kurt temma hea nou wasto. Moisa. Wannemad ja se fogguduse Õppetaja lasid isse omma ennestest lastele ued rubbid panna. Need ei sanud fest mittegi haigeks. Sedda ma nággin, ag-